

De honden moesten heftig stromende beken overzwemmen.

Belgian Championship voor Retrievers

Deelnemen aan het Belgisch kampioenschap is niet evident. Men kan zich hiervoor niet zomaar inschrijven. Men wordt uitgenodigd op basis van de behaalde resultaten in de veldwedstrijden van het voorbije jaar. De editie 2014 werd halfweg januari georganiseerd rond de vijvers Saint-Denis (Casteau/Mons), een waterrijk gebied omgeven door beboste heuvels en diep ingesneden valleien. Aan eenden en hoog vliegende fazanten hier geen gebrek. Waar de start van de wedstrijd nog gebeurde onder een bewolkte hemel gingen de sluizen even later open en kregen we regen, hagel en natte sneeuw over ons heen. Geen prettig weertje noch voor de geweren noch voor de voorjagers en hun honden. Het werd dan ook een zware en vooral lange dag met veel geploeter in modder en overstromende beken. Gelukkig klaarde het na de middag op zodat de finale kon worden gekeurd onder optimale omstandigheden.

Aan de aftrap verschenen twaalf excellente Goldens en Labradors uit Nederland, Duitsland en België. In eerste instantie waren de blikken gericht op Rocket Star Geoffrey waarmee Lydia Goossens reeds driemaal het kampioenschap won. Zou zij de kaap van vier overwinningen kunnen ronden? Haar Labrador werd zwaar op de proef gesteld. Met rugnummer 12 kwam hij als laatste aan de beurt en kreeg meteen een aantal opdrachten waarbij hij "leeg" diende terug gefloten te worden omdat het wild inmiddels verdwenen was. Voor een hond met zoveel jachtervaring is dit een onprettige bezigheid waardoor hij durft uitbreken. De ambities dienden voor een jaartje opgeborgen te worden. Intussen waren al diverse andere honden ook uitgeschakeld wegens fouten: het aangewezen gebied niet houden, onzorgvuldige apporten afleveren of

wegens een eye wipe van een tegenstander. De externe omstandigheden speelden hierin een rol. Men mag zeker de steadiness of "rust op post" niet onderschatten. Tijdens een gedreven jacht wordt van een Retriever verwacht dat hij in complete rust naast zijn baas zit gedurende de ganse drift. Het voor de geweren brengen van het wild gevolgd door het schieten zelf kan tussen aan- en afblazen gerust een half uur in beslag nemen. Al die tijd mag de hond zich niet verplaatsen of enig geluid maken. Neem daarbij een kille neerslag of hagel terwijl het hondje in de vieze modder moet zitten. Allemaal hebben ze natuurlijk een aangeboren jachtpassie en toch mag dit niet tot uiting komen zolang de hond niet gevraagd wordt om te werken. Piepen of inspringen wordt op een veldwedstrijd onmiddellijk bestraft met een uitsluiting. Op een Championship

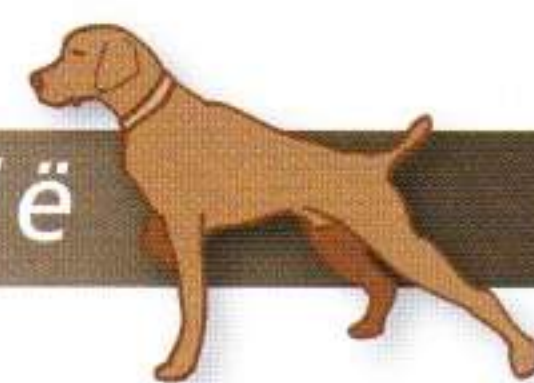
zal men dat echter zelden zien gebeuren. Deze honden hebben bewezen dat ze fysisch en mentaal steady zijn, zo niet waren ze al lang uit het wedstrijdgebieden verdwenen. We merkten meteen dat de keurmeesters zeer nauwkeurig te werk gingen en dat ze naast het postgedrag ook oog hadden voor elk detail van het Retrieverwerk. Van een apporterende hond wordt verwacht dat hij eenmaal uitgestuurd in rechte lijn en zonder al te veel ondersteuning naar de vermoedelijke valplaats gebracht kan worden. In die omgeving dient hij een klein gebied aandachtig en zelfstandig uit te jagen. Als hij het gebied verlaat moet de voorjager in staat zijn om de hond met fluitsignalen, armgebaren en een enkel verbaal commando terug op de juiste plaats te krijgen en te houden. En hier knelt soms het schoentje. Wie

Begin van de finale.

Deep Lake Icon.

Resultaat

1	CACT/CACIT	Garrethall Quiff	Rinus Heijmans, Netherlands
2	U RCACT/RCACIT	Cerbel Ambassador	Rob Schmidt, Netherlands
3	U	FT Ch. Deep Lake Icon	Maria Verachttert, Belgium

Na de middagpauze mochten nog vier Labradors aantreden om te proberen de beste van de dag te worden. Op het einde van de vierde drift kwam het hierboven geschetst dilemma klaar en duidelijk aan de oppervlakte. Achter de lijn, over een brede beek waren drie of vier stukken wild gevallen. De keurmeesters hadden het vermoeden dat zij in of rond een klein stuk moeras te vinden waren. Alle honden kregen de kans om hierop ingezet te worden. Danestone Tweed had al mooi Retrieverwerk laten zien en was trouwens titelkandidaat omdat hij dit jaar al een indrukwekkend palmares bijeen geharkt had. Door de kou en/of vermoeidheid maakte de hond evenwel geen aanstalten om de beek over te zwemmen. Pieter Vivijs besloot dan ook wijselijk om geen afbreuk te doen aan zijn hond door hem terug te trekken uit de wedstrijd. Zo bleven er drie honden over die elk op zoek gingen in het aangewezen gebied. De hond van Rinus Heijmans bleef netjes het zware terrein bewerken en bleef luisteren naar de commando's van zijn baas. Rinus heeft hem blijkbaar ook "rechts" en "links" geleerd, zodat de hond in de juiste richting gebracht kan worden zelfs als hij wegens de dichte dekking onzichtbaar is. Hij kon evenwel niets vinden en werd teruggefloten. Zowel Deeplake Icon van Maria Verachttert als Cerbel Ambassador van Rob Schmidt vonden op de aangewezen plaats ook geen wild. Zij gingen het daarop iets verder zoeken, boekten succes en kwamen fier met hun buit naar de tevreden baasjes.

Een en ander zorgde voor de nodige kopzorgen bij de keurmeesters. Lee Hartis (UK), Mark Demaine (UK), Jo Serruys (B), en Dirk Volders (B) gingen in conclaaf. Van op afstand zagen we hen druk gesticuleren, met de stok over het water wijzen en het wijze hoofd schudden. Na een zenuwlopend intermezzo voor de drie finalisten kwam het verdict. De keurmeesters verontschuldigen zich omdat zij blijkbaar het verkeerde gebied als valplaats hadden aangeduid en annuleerden deze beurt. Uiteindelijk bleek dit inderdaad de enige mogelijkheid om uit de impasse te raken : ofwel had men één goede beurt en twee slechte ofwel vanuit een ander standpunt twee goede en één slechte ! Het siert de keurders dat zij hun eigen fout erkennen en alle honden krediet gaven.

Hierna werden nog twee apporten afgewerkt op relatief gemakkelijke stukken. Na verdere deliberatie kwam de uitslag op het scorebord. Niet helemaal onverwacht werd Maria derde en Rob tweede. Rinus won de cup met Garrethall Quiff, een zwarte Labrador reu van 4,5 jaar oud. Gans de dag had "HERRIE" heel gemotiveerd en gedisciplineerd gewerkt. Hij is een Retriever die zich perfect laat sturen en beschikt over een stevige portie jachtverstand en zin voor initiatief maar altijd binnen de grenzen die zijn baas voor hem afbakt. Zonder afbreuk te doen aan de puike prestatie van de twee andere finalisten was hij net iets beter en ging hij verdiend met de wisselbeker naar Nederland.

Tekst en foto's: Freddy Quackelbeen

Winnaar Garrethall Quiff

jaagt heeft een morele code die hem voorschrijft dat het aangeschoten wild zo snel mogelijk moet binnengebracht worden. Tijdens pickingup-dagen worden Retrievers meestal meteen ingezet na het schot en krijgen ze een zekere vrijheid om een bepaald gebied te bewerken. Aangeschoten wild blijft nu eenmaal niet altijd ter plaatse en enig initiatief van de honden wordt naar waarde geschat. Op een veldwedstrijd worden de klemtonen soms anders gelegd en willen keurmeesters zien of een voorjager zijn hond in een bepaald gebied kan houden. De Engelse keurmeesters in Casteau hielden op dat vlak de teugels heel kort aangespannen. Tijdens het werk kregen de deelnemers regelmatig aanwijzingen om de hond dicht te fluiten, meer naar links of rechts, in een bepaalde "area" te houden.

Rob Schmidt neemt apport aan van Cerbel Ambassador.

Druk conclaaf tussen de keurmeesters over een foutieve valplaats.

